

Spoštovani farani!

Jesen, ki se je zaradi tolikih sadov zemlje vsako leto veselimo, nas je zopet spomnila na dejstvo, da nas spremembe tako rade presenečajo. Ni še dolgo, kar smo prenašali skoraj neznosno vročino, zdaj pa se kar naenkrat toplo oblačimo in se srečujemo z hladnejšim vremenom.

Narava okoli nas se torej pripravlja k počitku in nam za slovo poklanja svoje darove. Tako nas spominja, da je tudi naša človeška usoda romanje od pomladi do jeseni življenja.

Jesenske počitnice, ki smo jih imeli v minulih dneh, so nam prišle prav, saj smo imeli več časa za to, da smo – potem, ko se je šolsko in veroučno leto utrdilo v novih okvirjih – pregledali opravljeno delo. Že jutri bomo starši, učitelji in katehet ponovno vključeni v naše poslanstvo – vzgojo mladega rodu za to, da bodo jutri sami odgovorni starši, ki jim

bo mar za naš kraj, za našo domovino in za to, da bo tudi župnija uresničevala svoje poslanstvo – rast božjega kraljestva med nami in v naših srcih.

Prve dnih novega mesece listopada-novembra zaznamujeta praznik Vseh svetih in Vernih duš dan. Stari Rimljani so svoje rajne pokopavali ob prometnih cestah, ki so peljale iz mesta, in jim postavljali kamnite spomenike z napisi. Mimoidoči so lahko brali njihova imena in se jih spominjali. Vsaj v spominu ljudi so želeli živeti naprej.

V teh dneh se naše misli mudijo najprej pri vseh svetih – pri tistih, ki so tako dokončali tek svojega zemeljskega življenja, da to isto življenje v polnosti živijo pri Bogu. V življenju so se odločali za življenje in so ob smrti prešli v življenje. Nepregledno je njih število; ne le tistih, ki zapolnjujejo dneve na koledarju in jih je sveti oče razglasil za svetnike. Tudi naši predniki so med njimi. Ohranili in posredovali so nam zaklad naše vere, tako, da so najprej sami po njej živeli. Njim se priporočamo, ko se jih na Vseh svetih dan spominjamo.

V teh dneh pa se naše misli pogosto mudijo tudi pri naših rajnih. Morda je gomila še sveža ali pa je ime na kamnu že zbledelo in je svet nanje že pozabil. A naše srce jih ne sme pozabiti. Saj jih tudi Bog ni pozabil. Vpisal jih je v knjigo življenja, v svoje ljubeče srce.

Tam, kjer so se v desetletjih skupnega življenja med ljudmi tkale vezi, kjer smo imeli koga zares radi, tam tega človeka ne more nihče nadomestiti in zamenjati. Vsakdo je enkraten in nenadomestljiv. Kajti vsakdo, ki je prestopil prag večnosti, je vzel s seboj tudi košček našega srca, če ne kar celo. Za tiste, ki so izgubili ljubljenega človeka, se življenje že tu spreminja v življenje z rajnimi. Koliko ljudi je, ki vsak dan poromajo na pokopališče! Kako bi namreč mogli pozabiti tiste, ki smo jih imeli zares radi?

Kristjani živimo v neomajni gotovosti, da rajni še vedno živijo, čeprav so odšli od nas. Vez med njimi in nami ni nikakršen medij ali kanal, temveč božje življenje, ki nam je skupno. Drug drugemu smo toliko

bližji, kolikor bolj vsi iščemo božjo bližino. Zato ne pozabljajmo rajnih! Živijo, ker so odšli domov k Stvarniku, ki je Bog živih. Upajmo zanje in tudi zase. Njihova smrt je bila rojstvo za večno življenje, ki je nam zemljanom še nedojemljivo. Niso umrli, ampak so bili kakor zrna posejani za prihodnjo žetev, za večno poletje, ki pride.
Naj v teh dneh ne kažejo spomina na rajne le plameni sveč na grobovih. Spomnimo se vseh svetih in ostalih, ki so končali zemeljsko pot svojega življenja tudi s plamenom naše molitve. p. Jože

%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%

iz življenja župnije, iz življenja župnije, iz življenja.....

Zahvalna nedelja – 8. 11.

Ptiči prosijo Boga, ko pojejo za vsakdanji kruh. Vse živali molijo na svoj način očenaš. Molite ni nič drugega kot vzpostavitev stika z Bogom, ki ne potrebuje besed. Vsak gib našega telesa je nezavestna molitev. Naše telo moli globoko zahvalno pesem, ko teši svojo žejo s kozarcem vode. Ko se v mrzlih zimskih dneh oblečemo v topla oblačila, poje naša koža hvalnico svojemu Stvarniku, tudi če je to neizgovorjena molitev.
In zahvalna nedelja je dan, ko se lahko na tisoč načinov Gospodu zahvalimo ne le za vodo in zrak. Zahvala velja za sleherno dobrino, ki nam jo naklanja.

sv. Martin – 11. 11.

Gotovo eden bolj priljubljenih svetnikov, zato, ker ga častimo kot tistega, ki iz mošta dela vino (kot mu to pripisuje ljudska pobožnost). Koko se ga je to »prijelo« je manj znano, znano pa je, da je

naših vinorodnih krajih vsaj za večje vinogradnike in vinarje to velikega pomena; to jim prinaša kruh. Hkrati pa se z ohranjanjem vinogradov ohranja tudi naša krajina. Kako lepo je videti, kjer so naši hribi obdelani. V teh dneh se pri nas – v naši občini vrstijo martinovanja. Ko se jih udeležujemo, s tem dajemo vinogradnikom tudi priznanje za njihov trud, hkrati pa hvaležnost za obdelovanje haloških strmin in za to, da smo v urejenem okolju doma. Naj nas tudi letošnja martinovanja na vse to spomnijo.

Adventni čas

V času zadnjih nedelj cerkvenega leta smo že, ki se bo sklenilo z zadnjo nedeljo Kristusa kralja – 22. t. m. V tem mesecu bo tako zopet napočil adventni čas, vsako leto bolj z vsem tistim, kar ne spada k adventu. Vsako leto v tem času več zapravimo, ker mislimo, da je to potrebno. Toda za Jezusov prihod je potrebna duhovna priprava, saj želi stopiti v naša srca, spremeniti želi naše življenje in nas napraviti deležne Božje ljubezni. Gre za čas priprave na praznovanje prvega Jezusovega prihoda k ljudem, hkrati pa je to čas pričakovanja njegovega drugega prihoda ob koncu časov. Vedno pa v ospredje stopa podoba, ki ta čas zaznamuje z radostnim pričakovanjem.

Srečanje ŽPSa

Praznik Vseh svetih še ne bo dobro minil, prvi torek v mesecu pa nas želi spomniti na mesečno srečanje ŽPSa. Imeli ga bomo torej v torek – 3. 11. po večerni sv. maši. Ob vsakokratni duhovni spodbudi, ki nam jo pripravijo na škofiji, nas čas cerkvenega leta vabi k razmisleku kako se nanj pripraviti, da nas bo Novorojeni zopet ogrel za to, kar nam pomeni.

Odgovarja: p. Jože Petek, župnik
e-naslov: joze.petek@rkc.si , telefon: 031 338 191